

Máltaiak elismerése a nemzeti ünnepen

A XII. kerületi önkormányzat a Hegyvidék Közösségépítő Díjjal tüntette ki március 15-én dr. Szalai Lászlót, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat önkéntes orvoscsoportjának vezetőjét. A nemzeti ünnepet népszerűsítő óriásplakátokon és a kormány honlapján Tisztelet a bátraknak! címmel bemutatott szabadtéri portrékiállításban pedig két máltai kolléga, Lutas Csaba és Dobos András is szerepelt.

Dr. Szalai László kitüntetéséről így számolt be a Hegyvidéki Önkormányzat [honlapja](#): A Hegyvidéki Önkormányzat a MOM Kulturális Központban tartott megemlékezést március 15-én, nemzeti ünnepünk alkalmából. Fónagy János államtitkár köszöntőjét. A politikus úgy vélte: 1848-ban az emberek saját vezetőket, saját törvényeket és közteherviselést akartak. Független országot, tisztességes megélhetést és biztos mindennapokat. „A vágyaink most is ugyanazok – tette hozzá. – Megbízható hétköznapiakat szeretnénk, munkát, nyugalmat, és életünk meghatározó dolgaiban önállóságot.” Fónagy János szerint a „régii forradalmak erőfeszítései, az elmúlt évszázadok keserves küzdelme nem volt hiábavaló”, hiszen egy sikeres, polgári ország lettünk, amelynek eredményeit már Európa is elismeri. Az államtitkár Magyarország sikerei között említette a gazdasági növekedést, az államadósság csökkenését, a beruházások, fejlesztések bővülését, a foglalkoztatás terén elért eredményeket. Az ünnepi beszédet követően Fónagy János államtitkár és Pokorni Zoltán polgármester Hegyvidéki Közösségépítő Díjat adományozott dr. Szalai László szemész főorvosnak, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat nemzetközi misszionárius orvos csoportjának vezetőjének.

Fotó: Sárközy György / Hegyvidék Újság

A március 15-ére készült óriásplakátokon bemutatott személyeket a kormány.hu honlapon bemutatták. A két máltai kollégáról ez volt olvasható:

Lutas Csaba

a láthatatlanságról, a közvetítésről és a magunkat kívülről nézésről

Több mint húsz éve a Magyar Máltai Szeretetszolgálat önkéntese, az orvosi segédeszközöket javító és kölcsönző részleg vezetője. Olyan eszközöket juttat el a rászorulókhhoz, mint az elektromos ágy, a kerekesszék vagy járókeret. Ezek az eszközök komfortosabbá teszik a betegek mindennapjait, megkönnyítik az ápolók és ápoltak munkáját. Lutas Csaba a Magyar Máltai Szeretetszolgálat kötelékében főleg használt eszközöket segít eljuttatni az arra rászorulókhhoz.

Kívülről nézni önmagamat

„Egy ilyen poszter-kiállításon szerepelni megtisztelő érzés és pozitív visszacsatolás” - mondta Lutas Csaba. „Jó alkalom volt arra, hogy elgondolkodjam azon, hogy vajon az emberek kit vagy mit tartanak bátornak. Divatos kifejezés mostanában a hétköznapi hős fogalom, de ebből az aspektusból még sohasem vizsgáltam magam. Ez most egy érdekes tükör számomra is, olyan mintha kívülről nézném önmagam. Ennek ellenére nehéz kérdés válaszolni arra, hogy mi is a bátorság. Aki a sorstól sok pofont kap, mégis emelt fővel éli a mindennapjait, és az akadályokat átlépve küzd azért, hogy az életet jobba tegye, az bátor. Azt szokták mondani, hogy bátorság ahhoz kell, hogy a félelem ne játsszon szerepet az elhatározásokban. Az ember legtöbbször nem is gondolja, hogy mi-mindenre képes, és mennyi mindent tud túlélni.”

Csupán közvetítő vagyok

„A legnehezebb látnom a sok nélkülözést, az emberi kiszolgáltatottságot és tehetetlenséget. Sokan vívnak véget nem érő csatát az

éhezéssel, a megvetéssel és az elhagyatottsággal. Legtöbbjük mélyszegénységben él, számukra olyan dolgok jelentenek örömet, amiket más emberek természetesnek gondolnak: élelem, tüzelő, vagy ruha. Szívszorító a nélkülöző családokkal, különösen a gyermekekkel és idősekkel való találkozás. Paradox módon viszont pont az ő irányukból áradó őszinte hála és köszönet a mozgatórugója a munkámnak. Igazán töltekezni csak ebből lehet, még akkor is, ha jómagam csupán közvetítő eszköze vagyok mindennek.”

Az egyszerű ember, aki a szegényeket segítette

„1848-49 meghatározó jelentőségű a magyarok történelmében, és szinte mindenki Petőfire és a Pilvaxra asszociál. Elképzelhetetlen ez az ünnep a kokárdák és a Nemzeti dal nélkül. Nincs kifejezett kedvencem, hisz maga a kor igen távoli, ám mindenképpen tiszteletet érdemlő mindaz, amit akkor a márciusi ifjak elindítottak és kivívtak.

Ha karakteres „hőst” kellene választanom, akkor talán Tánicsics Mihályra esne a választásom. Az ország számos pontján megfordult, törődött az emberekkel, szókimondó volt, és ami a legszimpatikusabb jellemvonása, hogy nagyon egyszerű emberként élt. Ő is sokat nélkülözött és talán éppen ezért kitartóan harcolt egy jobb világért és a jogegyenlőségért. A maga módján ő is a szegény sorban élőket segítette. Ha ma közöttünk élne, szinte biztosra veszem, hogy valamilyen formában karitatív személyiség lenne” – választja ki kérésünkre Lutas Csaba kedvenc hőseit a forradalom és szabadságharc idejéből.

[A teljes cikk a kormány.hu-n](#)

Dobos András

a türelemről, a nem mérlegelésről és a szaktudásról

Közel két évtizede a Magyar Máltai Szeretetszolgálat betegszállítás-vezetője, mentős gépkocsivezető. A délszláv háború idején sebesülteket mentett, azóta is a betegszállítást szervezi és végzi a határon innen és túl.

„A betegszállítás önálló szolgálat a Magyar Máltai Szeretetszolgálaton keretien belül” - kezdi Dobos András. „Ez úgy néz ki a gyakorlatban, hogy a sokak által jól ismert piros-fehér keresztos emblémával ellátott mentőautókkal rójuk a hazai és a nemzetközi utakat és szállítjuk a kezelés előtt vagy alatt álló betegeket, a balesetet szenvedett embereket, vagy azokat, akik kivizsgálás, operáció miatt kényszerülnek kórházba menni. Emellett segítünk a kezeléseken átesett személyeknek, hogy újra eljussanak otthonukba. Belülről pedig ez egy nagy csapatjáték, ahol nagyon fontos, hogy a szakmailag felkészült kollégák pontos és összehangolt munkát végezzenek, ugyanakkor rugalmasságra is szükség van, hiszen a baleset, a baj mindig váratlan helyzetet teremt. Mindeközben nem szabad elfelejteni, hogy beteg, sok esetben idős emberekkel foglalkozunk, akik elsősorban persze technikai segítséget kérnek tőlünk, miközben türelmes és megértő hozzáállást, bátorítást is várnak” – vall a hétköznapiak mögötti többlétről Dobos András.

Minden nap megfelelni

Bátornak lenni, hősnek lenni, ezek túl nagy szavak és nem sok közül van a valósághoz, mondja Dobos András, aki szerint mégis lehet valami az olyan elcsépelet közhelyek mögött, mint amilyen ez is: „hétköznapi hősök”. „Persze szerintem az, akire a közösség akként tekint, magát sosem érzi hősnek, hiszen pont úgy viselkedik, mint mindenki más: teszi a dolgát.” András szerint a különbség inkább ott lehet, hogy vannak az életnek olyan területei, mint például a segítő szakmák, ahol jobban kidomborodik az az oldal, amihez bátorságra, hősiességre van szükség. „Az, hogy én éppen ilyen területen dolgozom, az leginkább megtisztelő feladat, aminek nagyon szeretnék minden nap megfelelni.”

Türelemre és kitartásra van szükség az emberi légkörhöz

„Emberekkel foglalkozni mindig kihívást jelent, hiszen az emberi kapcsolatokban sok hibalehetőség kódolva van: a különböző habitussal megáldott emberek együttműködése nem jár konfliktusok nélkül, mindenki hibázhat. Az egyik sért, a másik sértődik, okkal, vagy anélkül, de mindig újra kell kezdeni. Tehát akár a kollégákra, akár a betegekre gondolok, mindig nagy türelemre és kitartásra van szükség, hogy megmaradjon a jó hangulat, az élhető, emberi légkör.” Ha viszont mindezt sikerül átadni azoknak, akikkel foglalkoznak, sikernek minősül és abból lehet töltekezni, állítja András. Ilyen lehet a betegek és hozzátartozóik mosolya, a hálás tekintet, vagy épp az, ahogy a bizalmukba fogadják a segítőket. „Éppen ez az, ami az emberekkel való foglalkozás örömét adja, ez az, ami feltölt és továbblendít.”

Az adott helyzetben az ember nem mérlegel

„Bátornak lenni valami olyasmit jelent számomra, amikor az ember legyőzi önmagát, vagy a félelmeit. De, ami talán ennél is pontosabban kifejezi a bátorság lényegét számomra: hogy adott pillanatban mit teszek meg az embertársamért, valami olyat, amit csak én tehetek meg. Azt hiszem, a bátor tettekre utólag, kívülről sütik rá ezt a jelzőt, és az ember adott helyzetben nem mérlegeli, hogy milyen bátran fog cselekedni.

A szaktudás a jó ügy szolgálatában

Andrásnak 1848-ról elsőnek Gábor Áron ugrik be, „aki az egyébként szívemnek kedves székelyek ellenállását is vezette. Meg hát róla szól a nóta, hogy „rézagyúja fel van virágozva” és én amolyan dalos családból jöttem, fújtuk ezt is sokszor. De tényleg olyan figura lehetett ez az ágyúöntő, aki tette, amihez értett, a szaktudását állította egy jó ügy szolgálatába, majd pedig olyannyira nem mérlegelte, hogy meddig menjen el a bátorság tetteiben, hogy miután minden vagyonát és erejét feláldozta a szent célért, a szabadságért vívott csatában lelte halálát.”

[A teljes cikk a kormány.hu-n](#)